

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 5-a din Post (a Sfintei Maria Egipteanca)

De ce desfrânarea îndepărtează atât de mult pe om de Dumnezeu?

Ne este foarte greu să ne rugăm pentru persoanele care au căzut în păcatul desfrânării.

Renunțarea la Hristos și păcatul desfrânării înaltă un zid între om și Dumnezeu prin care ne este foarte greu să înălțăm rugăciuni pentru rude și pentru aproapele și chiar pentru preoți. Așa cum renunțarea la Fiul Omului duce la părăsirea Bisericii, la fel spunem și despre desfrânare, mai ales dacă după săvârșirea lui nu urmează căința și smerenia. Aceasta duce la pierderea credinței. Cunoaștem astfel de cazuri și după exemplul mirenilor, dar și după cel al preoților, care după ce au păcătuit erau caterisiți (*Regula 25 a Sfinților Apostoli și Regula 3 a Sfântului Vasile cel Mare*) și deveneau ateii. Îi recunoaștem după felul cum îi privesc pe oameni.

Numai smerenia și căința adâncă îi pot întoarce înapoi la Hristos și pe desfrânați la Dumnezeu, așa cum s-a întors Apostolul Petru după ce s-a dezis de Hristos și care „ieșind afară, a plâns cu amar” (Matei 26,

75). Lepădarea de Dumnezeu poate fi impulsivă, ca în cazul Apostolului Petru. Cât privește desfrânarea, pentru ca ea să fie perfectă, e nevoie de timp, de un anumit calcul. Ea nu poate fi considerată un păcat săvârșit din neștiință, ca mânia. Acest păcat este întotdeauna făcut cu bună știință.

Chiar și o crimă poate fi săvârșită din greșeală. Persoana desfrânată are întotdeauna timp să conștientizeze gravitatea faptelor sale și să se întrebe: „De fapt, ce vreau eu să fac?”, lepădându-se de păcat numai cu trupul, dar nu și cu inima. Desfrâul este înfiorător prin conștientizarea păcatului înfăptuit.

Un bărbat desfrânat este mai rău decât o femeie desfrânată, la fel cum spunem că o bețivă este mai rea decât un bețiv, pentru că femeia care suferă de patima beției practic nu mai poate fi lecuită. Bărbatul desfrânat este respingător și pentru faptul că el, conștient și inconștient, se crede nevinovat. „Datoria noastră este să

naștem copii, ci să ne distrăm și apoi să fugim”, acesta este unul din principiile vulgare, foarte răspândit în armată. Femeia, dar mai ales, tânăra este întotdeauna supusă riscului. Așa cum arată experiența războiului, desfrânații se cred grozavi, dar atunci când vine vorba să-și apare țara se dovedesc a fi cei mai mari lași.

Cunoaștem cazuri de femei desfrânate care s-au pocăit și care au devenit sfinte. Așa este exemplul **Sfintei Maria Egipteanca**. Iisus le-a spus bătrânilor și preoților iudei: „Adevărat vă spun vouă, că vameșii și desfrânatele vor intra înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu”. El nu a spus desfrânați.

Nu cunoaștem niciun bărbat care fiind desfrânat s-ar fi căit de păcatul acesta și ar fi devenit sfânt; printre ei nu am întâlnit nicio Marie Egipteanca.

Pr. Prof. Gleb Kaleda

Sursa: doxologia.ro

Ce-ar fi bărbatul fără femeie?

Nimic bun. Acesta este răspunsul scurt, clar și biblic la întrebarea de mai sus... Femeia este răspunsul sublim al lui Dumnezeu la întrebarea: pe cine să iubească bărbatul? Căci, fără iubire, nu e desăvârșire. Iată, femeia este rostul bun al bărbatului.

Două femei sunt esențiale în istoria biblică a lumii: Eva și Fecioara Maria. Asta nu exclude rolul important al celorlalte femei, în toată istoria lumii. Dar, m-am întrebat care ar fi justificarea biblică a femeii. Mai cu seamă că am văzut și clerici care desconsideră femeia, ceea ce este total deplasat.

Mai întâi, nu cred că ar trebui o zi anume ca să apreciem acest minunat dar pe care Dumnezeu îl face bărbatului: femeia. După mine, în fiecare zi, bărbatul trebuie să-și aducă aminte ce a zis Dumnezeu când a făcut femeia: Și a zis Domnul Dumnezeu: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el”. Dar pentru că adeseori uităm această însemnătate, e necesară o astfel de zi dedicată femeii, mamei, soției.

Iată definiția biblică a femeii: „**ajutor potrivit bărbatului**”. La ce? Desigur, la scopul pe care Dumnezeu îl dă lui Adam: desăvârșirea lumii și a lui însuși. Asta înseamnă că Adam era neputincios? Îi lipsea ceva? Desigur. Îi lipsea ceea ce femeia are din belșug: sensibilitate, afectivitate, gingășie, darul de a fi mamă, nu doar în sensul nașterii, ci și al educării copilului. Nu știu câți copii își aduc aminte de tați, dar de mame sunt convins că mai toți. Și chiar dacă bărbații ar avea și ei aceste calități feminine, tot ar trebui să aibă pe cineva ca să le aducă aminte de ele.

Așa că, femeia este răspunsul sublim al lui Dumnezeu la întrebarea: pe cine să iubească bărbatul? Căci, fără iubire, nu e desăvârșire. Iată, **femeia este rostul bun al bărbatului**.

Din păcate, chiar virtutea iubirii ajunge să fie și căderea lui Adam. Căci, după ce Eva este „păcălită”, ea totuși își duce menirea până la capăt. Îi dă să mănânce din fructul oprit și lui Adam. A făcut așa tot din iubire față de cel lângă care a fost așezată. Cum s-ar spune, femeia a fost prima inovată. Un gând care și astăzi mai tulbură mintea unora, ducând la umilirea femeii. Și nu e bine.

Pentru că Dumnezeu nu a nimic femeia pentru această greșeală, ci i-a promis răscumpărare: din Fecioara Maria se va naște El Însuși, Dumnezeu cu trup, Iisus Hristos. Iată cât prețuiește Dumnezeu femeia. Și, prin femeie, și pe bărbat. În fapt, îi vede pe cei doi ca una, Căci, femeia va fi pentru

bărbat un motiv suficient de puternic astfel încât el să-și părăsească familia sa: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup”.

Așadar, după tot acest curs miniatural biblic despre femeie, se cuvine să înțelegem bine un lucru: **femeia nu este nici sclava, nici stăpâna bărbatului**. Ea este exact ce îi trebuie. Iar pentru aceasta se cuvine ca noi, bărbații, să prețuim darul minunat pe care Dumnezeu ni l-a dăruit. Asta înseamnă ca femeia să fie respectată, ocrotită, lămurită la nevoie și, desigur, iubită. Iubită nu animalic, ca o jucărie sexuală, ci somatic, ca parte a întregului ce vrem să fim.

Poate că din cauza neînțelegerii corecte a acestui raționament se și greșește mult în abordarea relației bărbat-femeie. Greșeala bărbaților de a se crede stăpânii femeilor generează o reacție la fel de greșită: auto-apărarea prin feminism. Din dorința de apărare a firescului feminin, se greșește ajungându-se la autonomizarea acestuia. Ceea ce, iar nu-i bine. Pentru că, **dacă femeia este potrivită bărbatului, de bună seamă că și bărbatul este potrivit femeii**. După cum spune Sfântul Pavel: „*Totuși, nici femeia fără bărbat, nici bărbatul fără femeie,*

în Domnul. Căci precum femeia este din bărbat, așa și bărbatul este prin femeie și toate sunt de la Dumnezeu”.

Pentru cei ce privesc femeia cu dispreț sau cu ură, aș spune un singur lucru, pe care îl spunea și părintele Arsenie Papacioc: **Cine te-a născut? Nu o femeie? N-ai avut o mamă? De ce urăști ceea ce Dumnezeu prețuiește și îți dăruiește?** Eu aș fi mai atent, căci multe dintre „pășaniile” bărbaților cu femeia se „datorează” și lor, bărbaților. E absurd să acuzi femeia că-ți este „ispită”, câtă vreme tu singur cazi în ceea ce acuzi.

Așadar, se cuvine să dăm o floare femeilor din jurul nostru. Poate că ar trebui să le dăm zilnic. Căci **ce este floarea, dacă nu simbolul femeii?!** Ia gândiți-vă: femeia este frumusețea vieții bărbatului, ca o floare în grădină. Și, până la urmă, bărbatul trebuie să ajungă el însuși o floare în viața femeii.

Bărbaților, să avem grijă să nu strivim floarea florilor, pe care Dumnezeu i-a dăruit-o omului în grădina Raiului.

Fără Eva, Adam n-ar fi avut rost bun.

Pr. Eugen Tănăsescu
Sursa: doxologia.ro